

Vojna je, in nevesta čaka doma ženina:

Sedum let dochází,
milého neslyším!
Ach, Bože, Rozbože,
ach, Bože, Rozbože,
ach, já se utopím.

Velikanska, pretresljiva plastika je v teh poslednjih treh verzih. Slednjič pa:

Jeji černe vlasý
po vodě plavaly;
jeji černe oči,
jeji černe oči
k nebi se zdvihaly.

Bilo je l. 1862., ko je pri shodu čeških pevskih društev, prirejenem od praškega „Hla-hola“, stopil na oder duhovnik P. Křížkovský, da dirigira svojo „Utonulo“. Navdušenje za skladbo je bilo nepopisno. Navzoč je bil tudi B. Smětana. Ves prevzet je vzkliknil: „To je naša hudba, to je česká hudba!“¹⁾ — Rilléjeva „Gozdna prisega“ je romantična bajka. Ko se prebudi gozd zjutraj iz svojega spanja, zagleda, kako se mu bliža voz, na katerem je polno lesketajočih se sekir brez toporišč. Groza obide vsako vejico. Brezorožno drevje začne tarnati: „Kako bomo branili svoje košate veje, katere sprejemajo gostoljubno ptice v svoje zatišje, katere dajejo senco nežnim cveticam in hladé tihe studence?“ Nato se oglasi star hrast, rekoč: „Bodimo složni in ne dajmo toporišč tem kletim svojim vragom!“ Vsi tedaj prisegajo: „Ne dajmo jih!“ Groza koprnečih vejic in resne besede starega hrasta — vse se zedinja slednjič v mogočno, zmagoslavno prisego. — Ljubko so pevali pevci Nedvědovo slovensko „Slovo“, potem pa ob spremljevanju klavirja Malátov potpourri čeških narodnih pesmi. Že takoj v začetku je občinstvo poklonilo krasen venec pevovodju g. Benešu. Navdušenost za umetno glasbo je prikipevala vedno višje, in očarano občinstvo je izročilo dirigentu drugi venec. Ploskanje je bilo vedno burneje, in zbor je zapel „Lepo našo domovino“. Josipa Hlíčka vizija „Já v snách Tě viděl“ je bila nežna, mila skladba drhte-

čega koprnenja, J. B. Foersterjev „Oráč“ je pa tužnoresna, globoko zamišljena simbolična alegorija. V tej pesmi se primerja oračevo trudapolno delo z bojem češkega naroda za svoj obstanek: „Let že tisoč dvoje toči vedno solze svoje.“ — Nato so zazvenele lahko-krile češke narodne pesmi v Hynka Pala prelepi zbirki „České tance“. Ni se čuditi, da je ta zbor v Parizu zbudil navdušenje francoskega občinstva. Melodije so prostonarodne, lahke, ljubeznive, a izvajanje je bilo tako fino in eksaktno, da smo se čudili vsakemu odstavku, vsakemu zlogu. In nazadnje je v polnih zvokih krepkih slovanskih prsi zadonela po dvorani češka narodna himna „Kde domov můj?“ Občinstvo jo je stojé, prevzeto od čarobnosti slovanske glasbe, poslušalo in pevcem dajalo burno pohvalo za umetniški užitek.

E. L.

„Glasbena Matica“ je priredila dne 10. maja družbinski koncert z zelo obširnim vzporedom. Pevske točke je vodil g. Matej Hubad z znano preciznostjo. Moški zbor je peval P. Křížkovskega „Utopljenko“. Živahno priznanje so zbudile nove pesmi gg.: dr. Gojmira Kreka, dr. Antona Schwaba in dr. Benjamina Ipavca. Kot solistinj so se odlikovale ga. Julija Ferjančičeva (sopran), gčna. Marija Moosova (alt) in gčna. Olga Plavčeva (mezzo-sopran), na klavirju pa gčna. Pavla Rozmanova. Vojaški orkester je igral mnogo prelepih skladb, izmed katerih sta nam najbolj ugajali „Nastop kralja iz opere „Dalibor“ (B. Smětana) in Dvořákov „Slovanski plesi“.

Officium Defunctorum ali sv. opravilo za mrtve. Sestavil Matej Štrákl, koralist stolne cerkve v Mariboru. Z dovoljenjem prečastitega kn. šk. ordin. v Mariboru. V Mariboru. Založilo „Cecilijino društvo“. Tiskala tiskarna svetega Cirila. — To je drugi del „Obrednika za organiste“, katerega smo omenili na str. 58. t. l. Sestavljen je po lavantinskem obredniku, a g. sestavljatelj se je oziral tudi na rimski, ljubljanski in na najnovejši obrednik krške škofije. Oblika in uredba sta ista, kakor pri prvem delu. Cena vezani knjigi s pošto 1 K 60 v.

¹⁾ Obširnejšo razpravo o tej pesmi je objavila „Hlíčka“, 1902. Str. 270. sl.

